

Ignacio Agudo Clará: un artista solitari

Sempre he tengut la impressió que Agudo Clará va ser, com a artista, un solitari. Dic com a artista i no com a home.

Agudo Clará fou un home afortunat, pel que he pogut comprovar a través d'amics que el recorden; sobretot, però, pel que es despren de la conversa, una conversa animada, de la seua viuda, Dña. Pura Ortiz de Clará, que no tan sols m'obrí les portes de ca seua per admirar els quadros del seu marit, sinó que em deixà fotografiar-los i fotografiar reconos on l'empremta i el record de Clará era patent. Pura Ortiz, a més, em parlà de llur arribada a Eivissa, l'any 1936, poc abans d'esclatar la guerra civil.

Durant aquells tres anys visqueren a Sant Antoni de Portmany, on feren una gran amistat amb Mn. Bartomeu Ribas i Ferrer. "Una persona extraordinària, generosa i sempre disposada a ajudar als altres", recorda Pura Ortiz.

"El meu marit va fer un retrat meravellós de D. Bartomeu. Clará anava a l'ànima", m'explica amb una vivacitat que pareix reviure aquells temps com una cosa pròxima.

Jo he vist aquest retrat, i efectivament és una obra excepcional. La germana de D. Bartomeu i en Marià Torres Torres coincideixen en dir que era així

com el pintà Agudo Clará. Però no es refereixen únicament al paregut, sinó també al fet que, al retrat, D. Bartomeu pareix viu. El pintor reflectí la figura i l'esperit de Mn. Bartomeu Ribas i Ferrer.

Cap a l'any 1963, quan jo comptava 10 any d'edat, vingueren a Eivissa un matrimoni amic dels meus pares i la seua filla, de la mateixa edat que jo. Dinàrem tots junts a una fonda pròxima a la Pescateria. Després anàrem a passejar pel Puig des Molins, on ens aturàrem a visitar la tomba del Rei Moro. En "Portmany" cuidava d'aquella cova excavada, i conservada com a nomument històric, i guiava els turistes; passàrem pel Mar Blau, p'és Salt de s'Ase i entràrem a la ciutat emmurallada p'és Soto Fosc. Crec que també visitàrem el Museu Arqueològic de Dalt Vila.

S'ha d'entendre que l'excurció incloïa el plaer de contemplar el paisatge, aleshores ben diferent d'avui, i de fruïr dels indrets per on passàvem, que m'eren coneguts, però que mai no havia disfrutat, no sabia ben bé per què, com llavors. L'experiència m'ha fet comprendre que la bellesa i la sublimitat es comprenen i es viuen millor, i es transformen en autèntiques i positives vivències, si ho experimentam acompanyats de gent

amada.

Per això record tan vívament aquell dia, i amb tant de goig. Record particularment la visita a la casa d'Agudo Clará, en aquell temps oberta al públic. Ens va atendre una dona amable i sol·licita, que ens anava explicant detalls obscurs o importants dels quadros que omplien una sala bastant gran. Un detall que em quedà gravat d'aquesta dona (Dña. Pura Ortiz) va ser que una de les primeres coses en què ens va ajudar va ser en fer-nos amb cartulines uns petits tubs, indicant-nos que molts detalls els veuríem més nítids i destacats. Sorprés, vaig comprovar que era veritat.

A part d'aquella anècdota, he de recalcar que els quadros de Clará em causaren una forta impressió, no diré simplement que m'agradaren, sinó que em posaren sobtadament en contacte directe (aquesta és la tremenda força de l'Art; una força que tenen el quadros de Clará) amb una bellíssima interpretació del més enllà de la mort, de les alegories, fantasmagories i somnis. Aquella nit em va ser impossible dormir.

De bones a primeres (no puc recordar a partir de quan vaig saber que Agudo Clará era un pintor contemporani) vaig creure que aquella casa era el "museu"

d'un pintor del segle passat. I amb això no vull dir en absolut que hi vés decadència, sinó que la temàtica la veia i l'he vist sempre lluny dels corrents del segle XX. Per això he parlat d'Agudo Clará com a "artista solitari", perquè com a "artista solitari", perquè la seua maestria, el seu art em semblen intemporals, i, per tant, en plena vigència. Encara més, amb plena vida, car els seus quadros pareix que tenen vida pròpia, i em suggereixen, a més, que, com artista, Clará visqué sempre i encara hi viu en aquell món que va pintar.

No m'estranya mica, idò, que la seua viuda no s'hi senti, viuda. Quantes vegades l'he visitada sempre m'ha parlat del seu marit com si aquest no hagués finit. I aquesta sensació no era producte del viu i feliç record que Dña. Pura guarda de Clará, sinó d'un presentiment "espiritualista".

Ignacio Agudo Clará nasqué a Zaragoza el 1980 i va morir a Eivissa el 1966, després d'haver exercit com a Professor de Dibuix Artístic a l'Escola d'Arts i Oficis i d'haver-ne sét Director. Alumnes seus són actualment pintors qualificats: Antoni Pomar, Vicent Calbet, F. Riera Bonet...

En un racó de la sala hi ha un moble, damunt del qual

penja un autorretrat de Clará, emmarcat expressivament per successives figures en relleu, al·lusionives al món oníric, imaginatiu i fantàstic (o real) que l'envoltà; descansa sobre el moble unes estatuilles realitzades per Clará i un violí. Dña. Pura em diu: "Aquí es resumeix la biografia del meu marit: la pintura, l'esculptura i la música, les seues tres grans passions..."

JEAN SERRA

SE NECESITA

TIENDA pequeña bien ubicada, para instalar joyería.

Razón: Teléfono 211-61-09. Barcelona.

UD. PUEDE TRABAJAR EN SU CASA

Gane 9.600 pts. semanales tricotando, sea hombre o mujer. Le damos trabajo asegurado, le facilitamos la máquina y le enseñamos gratis. Visítanos

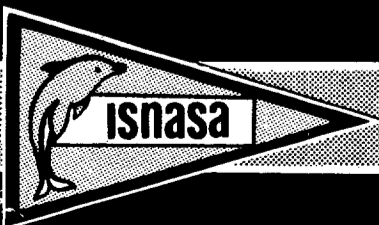
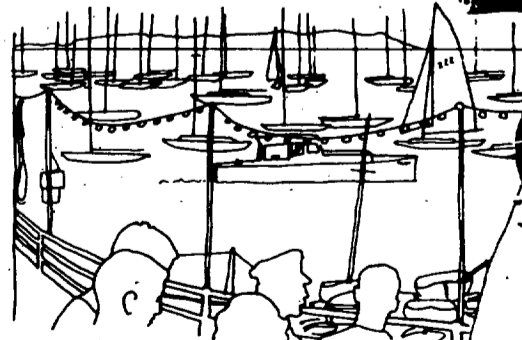
LANAS Y TRICOTGSAS Calle Guipúzcoa, 3 IBIZA

Ibiza - Denia en solo 3 horas y media

Buque "ISLA DE MALLORCA"

Salida Ibiza a las 20 horas
Salida Denia a las 8 horas

ISLEÑA DE NAVEGACION, S.A.

les desea feliz viaje